

Fővárosi örmény klub, április 21.

Örményország képekben – vetítéssel egybekötött úti beszámolót tartott *Esztergály Zsófia*, a Fővárosi Örmény Önkormányzat elnöke a klub közönsége részére. Különösen érdekes volt hallani a karabahi kirándulásról, amely szerencsére az azeriek által kezdeményezett összecsapások előtti órákban befejeződött. Az est vendége *Pesti László* producer, a Pesti Fekete Doboz tulajdonosa volt, aki karabahi élményeiről beszélt.

Képaláírások:

1. *dr. Issekutz Sarolta és Esztergály Zsófia*

2. *A klub közönsége*

3. *Az újjáépülő Stephanakert (Artsakh új fővárosa – Karabah)*

4. *A Shushi iskolai óra, ahol a katonai alapismeretek az órarend egyik legfontosabb része*

Örmény Genocídium • Örmény Genocídium • Örmény Genocídium • Örmény Genocídium

Hamlet Gasparian, Örményország Köztársaság romániai nagykövete

Az Örmény Genocídium: 100+1 évvel utána

Az Oszmán Birodalomban 1915. április 24-én elkezdett Örmény Népiirtás szimbolikus napjától kezdve 100+1 év telt el (a valóságban az örmény megszárlás és deportálások 1894-1896-ban elkezdődtek, politikai következményei a Lausanne Konferenciáig, 1923-ig tartottak). Egy évszázad után a sebek és a népiirtás emléke ugyanolyan friss, és nem csak azért, mert még élnek az utolsó szemtanúk és utódaik, hanem azért is, mert a történelmi hazában és a körülötte zajló drámai események kegyetlenül erre emlékeztetnek. Megismétlődnek az üldöztetések a nemzeti és vallási kisebbségek ellen, az erőszak, a deportálások, a műemlékek és történelmi épületek megsemmisítése.

Az üldözöttek és az áldozatok között ismét örmények vannak... asszírok, jeziditák, kurdok mellett. Szinte teljesen elnéptelenedtek az örmények által lakott települések a török-szír határon, ahonnan csak egy lépés az ősök földje, felrobbantottak templomokat, közöttük a Der-Zori Szent Vértanúk templomát is, az 1915-ben elhurcolt örmények utolsó haláltáborát. Örmények tízezrei elhagyták Irakot és Szíriát, ahol szüleik és nagyszüleik az 1915-ös düh elől menedéket találtak. Némelyikük Örményországba ment, történelmi otthonuk utolsó darab földjére, ahol a munkanélküliek és a rászorulókat sorait gyarapították, mások szétszóródtak Európában és Amerikában, az identitás elvesztése és a gyors asszimiláció szomorú kilátása előtt állva.

A száz évvel ezelőtti tragikus múlt és a jelenlegi viharos események túsza

Örményország, az örmények utolsó menedéke, és bár 1918-ban hősies erőfeszítései megmentették a török szabalya halálos csapásától, ma két félholdtól van körülveve, és élet-halál harcot vív jelen és jövőbeli méltó létezéséért.

Gyermekként és kamaszként, amikor elszorult szívvel hallgattam népünk tragédiáiról, azt hittem, hogy egyszer felkel az igazság napja az örmények számára is, hogy más nemzetekhez hasonlóan egy napon együtt élünk ősi földünkön, hogy látjuk Vánt és Ánit, Must és Szaszunt, azokat a településeket, ahol az örmény civilizáció kialakult és virágzott. Láttam álmaimban az Ararát hegyét és a mögötte elterjedő csodálatos országot.

Azt hittem, az, hogy az erő a jogot is jelenti, jóllehet nem tudtam megérteni, hogy az akkor erős Szovjetunió miért „védi a világ elnyomott és gyarmatosított népeit”, és nemhogy nem látja az örmények szenvedését, de el is hallgatja azokat, akik beszélnek róla. Később megértettem, hogy erősnek lenni sajnos nem feltétlenül jelenti a jogot is. Ez nem csak a Szovjetunióban lett a történelem, hanem mindenütt a világon.

Miközben gyermekkortól kezdve az igazságosság nagy humanista eszméi, az igazság, az emberség, a rászoruló iránti szeretet és együttérzés szellemében vagyunk nevelve, és a politikai és társadalmi kapcsolatok alapjaként a szabadságot, egyenlőséget, testvériséget raktuk le.

Akaratlanul kétségek születnek ezen értékek időszerűségével kapcsolatban, amikor